21/10/2020

Σκέφτομαι πολύ την αγαπημένη Υπουργό μας, την κ. Κλαίρη Αγγελίδου

/ Επικαιρότητα

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

«Εδώ είναι μια πόλη, θάλασσα και φως!

Εδώ είναι μια πόλη,όχι του ονείρου,

μα της ψυχής μας αγκωνάρι».

«Όπου πας
μαζεύεις λιθάρια θύμησης.
Όπου πας
οι κύκλοι του νερού γράφουν
Αμμόχωστος» (Κλαίρη Αγγελίδου)

Όλοι οι Βαρωσιώτες αγαπούν την πανέμνοστη, αμμοχωσμένη πόλη τους. Όλοι πονούν και σπαράζει η καρδιά τους, γιατί μια τέτοια πόλη δεν είναι δυνατόν να ξεχαστεί. Δεν μπορεί να συγκριθεί με καμιά άλλη. Η χρυσή αμμουδιά της δεν

υπάρχει πουθενά. Ήταν μια πόλη «διαμαντόπετρα», όπως τη χαρακτήρισε η ποιήτρια Χρυσάνθη Ζιτσαία.

Προσωπικά, έχω πολλούς φίλους και φίλες από την Αμμόχωστο που αγαπώ και εκτιμώ. Πολλοί και πολλές την έχουν υμνήσει με στίχους, τραγούδια, αφηγήσεις, την έχουν ζωγραφίσει. Ένας μέγας ποιητής, ο Κυριάκος Χαραλαμπίδης, την αποκάλεσε «Βασιλεύουσα», ο μ. Αλέξης Γαλανός πάλεψε όλα αυτά τα χρόνια για την πόλη του, ο εξαίρετος Δήμαρχος Ανδρέας Πούγιουρος της αφιέρωσε βιβλίο, ο λατρεμένος μου γυμνασιάρχης, ο Θεοδόσης Νικολάου, πόσα όμορφα δεν της είπε, ο Πάνος Λεβέντης αλλά και ο γιος του Δημήτρης Λεβέντης συνεχώς την αναφέρουν, μια Άννα Μαραγκού της κέντησε και της κεντά ολομέταξα κεντίδια, η Αλέξια και ο Στέλιος Χιώτης την τραγουδούν, οι φίλοι μου Παύλος και Τούλα Ιακώβου, ο αγαπητός μου Άντης Παρτζιήλης με τη σύζυγό του Άννα, ο φίλος Γιάγκος Κλεόπας που της αφιέρωσε ένα βιβλίο, και τόσοι άλλοι, που απολογούμαι που δεν μπορώ να τους αναφέρω όλους, δεν μας αφήνουν να την ξεχάσουμε!

Το πρόσωπο, όμως, που μέσα στην ψυχή μου έχει ταυτιστεί με αυτή την πόλη, που την έχει τραγουδήσει, που την έχει πονέσει και την έχει θεοποιήσει, δεν είναι άλλο από την πολυαγαπημένη μου πνευματική μητέρα, τον άνθρωπο που μας στεφάνωσε, την Υπουργό μου που με είχε τιμήσει όσο κανένας άλλος άνθρωπος, έχοντάς με στο πλάι της, κατά τη διάρκεια της υπουργικής της θητείας, την κ. Κλαίρη Αγγελίδου.

Αναντίρρητα, είναι ένα από τα πρότυπά μου. Την σκέφτομαι πιο πολύ από όλους τους φίλους και τις φίλες αυτές τις μέρες. Σκέφτομαι την απογοήτευσή της. Τη ματαίωση των όποιων ελπίδων. Το μαχαίρι που μπήχτηκε στην καρδιά της.

Όποιος/α συναντιόταν με την κ. Αγγελίδου όλα τα χρόνια της δημιουργικής της δράσης, δεν ήταν δυνατόν να μην αγαπήσει την πόλη της, μέσα από τις διηγήσεις της στον προφορικό ή τον γραπτό λόγο. Ήταν η καλύτερη εκπρόσωπος της πόλης της. Δεν διατήρησε μόνο τη μνήμη της πόλης της με τη γραφίδα της, αλλά και με τη δραστηριοποίηση των γυναικών της πόλης της, όντας Πρόεδρος του Λυκείου Ελληνίδων Αμμοχώστου, με τις εκδηλώσεις και την κατασκήνωση του Λυκείου στην Αγία Νάπα.

Εκείνο, όμως, που την καταξίωσε, πιο πολύ από όλα, πιστεύω, ήταν το αντίσκηνο στη Δερύνεια. Οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας των γυναικών της Αμμοχώστου από την 1 η -20 η Φεβρουαρίου του 1987 στη Δερύνεια. Το τσαντήρι έγινε το σύμβολο της προφυγιάς.

Και τότε οι Τούρκοι απείλησαν ότι θα εποικίσουν την Αμμόχωστο. Να ανοίξουν

κάποια ξενοδοχεία. Στη Δερύνεια βρεθήκαμε γυναίκες από όλη την επαρχία μας αλλά και από όλο τον κόσμο. Ήταν μια μοναδική εμπειρία για όλες τις γυναίκες!

Τελικά, πόσους υπέροχους στίχους δεν έχει αφιερώσει η κ. Αγγελίδου στην πόλη της! Πόσα πεζά κείμενα!

Πόσες όμορφες θύμησες! Να θυμηθώ μόνο το μεγαλόπνοο έργο της:

«ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ
ΑΜΜΟΧΩΣΤΟ

ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ».

Εκεί, στον πρόλογό της στη Β΄ Έκδοση, τελειώνει με την εξής αποστροφή, περιμένοντας τη μέρα της επιστροφής σε συνθήκες ελευθερίας:

«Τότε, αδελφή μου Αμμόχωστο, η ψυχή μας θα
αρδεύσει από το νάμα των θείων πηγών της
ομορφιάς σου, τον ουρανό, τη θάλασσα κι εκείνο το
φως που μας ακολουθεί στην περιπλάνηση της
προσφυγιάς».

Από αυτό το έργο της, όπως και από τις ποιητικές της συλλογές, ας αντλήσει υλικό το Υπουργείο Π.Π.Α.Ν. για να αποστείλει στα σχολεία.